

Λήγοντος τὴν 31^{ην} τρέχοντος τοῦ 5^{του} τῶν «Εκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», παρακαλοῦνται ὅσοι τῶν κκ. Συνδρομητῶν ἡμῶν ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὡς τοιοῦτοι καὶ κατὰ τὸ Ζ' ἔτος, ν' ἀποστείλωσιν ἐγκαίρως τὴν συνδρομὴν αὐτῶν. Τὴν αὐτὴν παράκλησιν ἀπευθύνομεν καὶ πρὸς τοὺς κκ. Συνδρομητὰς, ὧν ἡ συνδρομὴ ἔληξεν ἤδη τὴν 30^{ην} παρελθόντος Σεπτεμβρίου.

Οἱ ἀπευθύνοντες αἰτήσεις περὶ ἀποστολῆς φύλλων τῆς καθημερινῆς ἐκδόσεως τοῦ λαϊκοῦ μυθιστορήματος :

ΙΑΤΡΟΥ ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ

παρακαλοῦνται νὰ ὑπογράψωσιν αὐτὰς ἐν τῷ ὀνόματι, διότι πολλὰ αὐτῶν παρέρχονται ἀπαρατήρητοι, ὡς ἐκ τοῦ δυσαναγνώστου τῆς ὑπογραφῆς. Γνωστοποιεῖται δ' αὐτοῖς, ὅτι οἱ ἀποστέλλοντες δραχμὰς 6, ἀντίτιμον 120 φύλλων, λαμβάνουσι

ΔΩΡΕΑΝ

τὸ ἐξ 600 σελίδων ὠραιότατον μυθιστόρημα τοῦ Αἰμιλίου Ρισβούργ :

ΤΑ ΔΥΟ ΔΙΚΝΑ

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΟΙ

ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΙ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ZOYANNA TPEΔAN

[Συνέχεια]

Α'

Τὸ προσκύνημα τοῦ Ἑλβέν.

Τὴν Κυριακὴν ἐκείνην, ἀπὸ τῆς χαρᾶς, ὁ νεωκὸρος ἔκρουε θορυβῶδως τοὺς κώδωνας τοῦ κωδονοστασίου διὰ τὸν πρωϊνὸν ἐσπερινόν, αἱ δὲ οἰκονόμοι τῆς κωμολέως φέρουσαι τὰ λευκὰ αὐτῶν περιζώματα διετέλουν ἐν ἐνεργῇ ὑπηρεσίᾳ.

Τὸ Ἑλβέν ἦν ἀνάστατον.

Αἱ οἰκίαι ἐδόμβυζον ὡς κυψέλαι μελισσῶν.

Αἱ χύτραι εἶχον τεθῆ ἐπὶ τῆς ἐστίας πρὸ τῶν δαυλῶν, τὸ δὲ ζέον ὕδωρ ἀνέδιδεν ἀτμούς. Τὰ πάντα ἡτοιμάζοντο διὰ τὴν φιλοξενίαν.

Δὲν ὑπῆρχεν οἰκογένεια, ὅσῳ πτωχῇ

καὶ ἂν ἦν, ἥτις νὰ μὴ ἀνέμενε σωρείαν φίλων καὶ συγγενῶν.

Ἦτο ἐπίσημος ἡμέρα τοῦ τόπου, τρεῖς δὲ ἡδὴ κυριακάς, κατὰ τὴν ἀπὸ τῆς λειτουργίας ἐξόδον, ὁ κηρυξ ἀνήγγελε μεγαλοφώνως παντοῖα εἶδη διασκεδάσεων, σκοποβολῆν, πάλιν, βάτραχον, μετὰ ἄθλων εἰς τοὺς νικητὰς προσφερομένων ὑπὸ τῶν γενναιοδώρων πυργοδεσποτῶν καὶ τῶν ἀστῶν τῶν πέριξ.

Ὁ καιρὸς ἦν εὐδιδος.

Ζωηρὸς ὁ ἥλιος ἀνέτειλεν, ἡ δ' ἡμέρα προεμνηνύετο λαμπρά.

Ἡ Νιότ Κουσάκ πρώτη ἡγέρθη ἐν τῇ κωμοπόλει.

Πολὺ πρὸ τῆς ἡοῦς οἱ θεράποντες τοῦ σταύλου τοῦ ξενοδοχείου τοῦ Στρατάρχου εὐρίσκοντο ἐπὶ ποδός, ἐτοιμαζόμενοι διὰ τὴν ὑποδοχὴν τῶν ζώων, ἅτινα δὲν θὰ ἐβράδυνον νὰ ἐλθωσιν.

Ἐν τῇ μαγειρείᾳ ἡ κυρὰ Ζακοῦ διηύθυνε ἀπὸ τῆς χαρᾶς πληθὺν γυναικῶν, σπευδουσῶν εἰς πᾶσαν τοιαύτην ἐπείγουσαν περίστασιν νὰ παράσχωσι τὰς ὑπηρεσίας αὐτῶν.

Ἐνόμιζε τις, ὅτι ἡ πατρὶς διετέλει ἐν κινδύνῳ τοσοῦτος πανταχοῦ ἐγίνετο θόρυβος.

Πλὴν δὲν ἐπρόκειτο περὶ κινδύνου ἀλλὰ περὶ ἐορτῆς. Δὲν ἐπρόκειτο νὰ ἐκδράμωσι κατὰ κατακτητῶν, ἀλλὰ νὰ δεχθῶσι ξένους καὶ νὰ περιποιηθῶσιν αὐτούς.

Εἶχε συρρεύσει ἐκεῖ πληθὺς καλογραιῶν παντοίων ταγμάτων ἵνα ὑπηρετήσωσι. Πᾶσαι δ' αὐταὶ ἡσυχολοῦντο μετὰ ζήλου εἰς τὴν παρασκευὴν τῶν τροφῶν καὶ τὴν διευθέτησιν τῶν τραπεζῶν.

Ἡ κυρὰ Νικόλ ἐπιτηροῦσα εἶδιδε τὰς δεούσας διαταγὰς καὶ προσεῖχεν εἰς τὴν ἀκριβῆ ἐκτέλεσιν αὐτῶν.

Ὁ ὀβελὸς ἐστρέφετο ἡδὴ, τὰ δὲ πύραυρα ἀπήστραπτον ὑπὸ τὰς χύτρας ἀναδιδούσας εὐάρεστον ὀσμήν.

Αἱ τροφαὶ ὑπῆρχον ἄφθονοι ἵνα τραφῇ ὁλόκληρος στρατός.

Οἱ νεανίαι τοῦ Μαλεστρά ἡδύναντο νὰ ἐλθωσιν, ἐπίσης καὶ οἱ τοῦ Ζοσελὲν καὶ τοῦ Λοκμινέ.

Θὰ ἐγίνοντο δεκτοὶ μετ' εὐχαριστήσεως.

Τὰς ἡμέρας ὅμως ἐκείνας τὸ ποσὸν τῶν τροφῶν δὲν ἰσοδυναμεῖ πρὸς τὸ ποῖον αὐτῶν. Εἰς μάτην δύναται τις νὰ ᾄ καλὸς μάγειρος, δὲν εἶναι ὅμως εὐκόλον νὰ προσέχη τὰς χύτρας του, συγχρόνως δὲ νὰ ὑποδέχεται τοὺς προσερχομένους καὶ ν' ἀσπάζεται τὴν σωρείαν τῶν ἐξαδέλφων, οἵτινες ἔρχονται ὁλονέν.

Οἱ συγγενεῖς ἐνὶς Βρεττανῶ τοῦ Ἑλβέν ἢ τοῦ Λοκελτὰς ἢ τοῦ Πλουμεργὰ εἰσὶν ἀπιστεύτως πολλοί. Τοῦτο ὅμως οὐδαμῶς στενοχωρεῖ αὐτούς.

Οἱ Μορβιανοὶ ὑποδέχονται καὶ φιλοξενοῦσι τοὺς συγγενεῖς τῶν πρόθυμοι νὰ ὑποβληθῶσιν εἰς πᾶσαν θυσίαν. Ἐξαντλοῦσι πᾶσαν αὐτῶν οἰκονομίαν, κενοῦσι τελείως τοὺς ὀρνιθῶνας τῶν χωρὶς νὰ δυσανασχετῶσιν ἢ νὰ λυπῶνται διὰ τοῦτο.

Οἱ ἐξάδελφοι θ' ἀποδώσουν αὐτοῖς τὴν

φιλοξενίαν κατὰ τὸ προσεχὲς προσκύνημα τῆς ἐνορίας τῶν.

— Τὸ Πενοὲ καὶ τὸ Τρεδιὸν θὰ τραβήξουν τὸν βάτραχον αὐτὴν τὴν χρονιά, εἶπεν ὑπηρετίς τις. Ποῖος θὰ κερδίσῃ ;

— Τὸ Πενοὲ βέβαια, ὑπέλαβεν ἑτέρα, ἂν ὁ Ἰάκωβος καὶ ὁ Κορεντίνος λάβουν μέρος.

— Ὡραῖα παλληκάρια, εἶπε μία τῶν μοναχῶν, ἐνδιαφερομένη διὰ τὴν ὠραιότητα τοῦ Κερανδάλ.

— Ὁ Ἰάκωβος ἐνέριδεν εἰς τὴν σκοποβολὴν πέρυσι καθὼς πάντοτε. Εἶναι περὶφημος σκοπευτής. Τὸ βραβεῖον ἦτο μία ὠραία ἀργυρὰ καρφίτσα ποῦ ἤξιζε ἐν τάλληρον. Τὴν ἔδωκε τῆς Νιότ διὰ νὰ τὴν φιλήσῃ. Ἀλήθεια, Νιότ ;

— Ναί, βέβαια.

— Πλούσιον δῶρον, εἶπε στενάζουσα, ἄλλη καλογραῖα παρηκμακυῖα ἡδὴ τὴν ἡλικίαν. Δὲν εἶχα τέτοια τύχη εἰς τὴν ζωὴν μου.

— Φαίνεται πῶς ἡ δεσποσύνη τοῦ Σαῖν-Ζιλδὰς νυμφεύεται.

— Θὰ ἰδοῦμε ἕνα ἐξαισίον γάμον.

Οὐδεμία τῶν γυναικῶν ἐστέναζεν. Οὐδαμῶς ἐξηλοτύπησαν τὴν δεσποινίδα δὲ Φοντερόζ.

Ἡ καρφίς ἡ ἀξίζουσα ἐν τάλληρον ἐκέντα τὴν ζηλοτυπίαν τῶν καὶ ἐφθόνου τὴν Νιότ, ἥτις ἀπέκτησεν αὐτὴν ἀντὶ τόσῳ μικροῦ τιμῆματος. Τὰ πλούτη τοῦ Σαῖν-Ζιλδὰς ἦσαν τόσον ἀνώτερα τῶν ἐπιθυμιῶν καὶ τῶν ὀνειροπολημάτων αὐτῶν, ὥστε οὐδὲ νὰ φαντασθῶσιν αὐτὰ διανοοῦντο.

Ἐν τούτοις ὁ νεωκὸρος ἤρξατο κρούων τοὺς κώδωνας προαγγέλλων τὴν λειτουργίαν.

Αἱ ἄμαξαι ἐπορεύοντο ἡδὴ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τοῦ Ἑλβέν, τῆς διασχιζούσης εὐθέως τὴν κωμόπολιν ἀπ' ἀκροῦ εἰς ἄκρον.

— Νά ! ἔρχονται οἱ ἄνθρωποι, εἶπεν ἡ κυρὰ Ζακοῦ. Κάμετε γρήγορα.

Αἱ ὑπηρετοῦσαι γυναῖκες ἐδιπλασίασαν τὸν ζῆλόν των.

Ἡ ξενοδόχος ἔνευσε τῇ Νιότ, ἥτις ἐσπευσε.

— Καὶ ἡ νέα κυρία ; ἠρώτησεν.

— Εἶναι πολὺ ἀδύνατη, ἀπῆντησεν ἡ Νιότ, καὶ τὸ χροῶμά της εἶναι πολὺ ὠχρόν. Ἐντὸς τοῦ ξενοδοχείου τοῦ Στρατάρχου ὁ ζῆλος ἦν εἰς τὸ ἑπακρον.

Ἐξῶ ὁ θόρυβος ὁλονέν ἠύξαν.

Διήρχοντο φορεῖα παντὸς εἶδους, ἰδίως ἐλεεινὰ, πλήρη γυναικῶν, παίδων καὶ γερόντων, πάντων ἐν εὐθυμίᾳ καὶ χαρᾷ.

Ὅλοι ἐνδεδυμένοι αἱ μὲν γυναῖκες δι' ἐσθήτων ἐκ χονδρῶ ὑφάσματος ζυγίζουσῶν ἐξ τοῦλάχιστον χιλιόγραμμα, ἡ ἐξ ἰνδιάνης ἢ τουλπανίου, οἱ δ' ἄνδρες δι' ἐπιχιτωνίων ἢ σάκκων, ἔχαιρον, ἐκραύγαζον, ἔψαλον καὶ ἐθορύβουν.

Οἱ κάτοικοι τοῦ Πλεκαρδὲν ἐχαιρέτων τοὺς τοῦ Πλωδρὲν πετῶντες τοὺς πῖλους τῶν εἰς τὸν ἀέρα. Οἱ ἀγρόται τοῦ Κερδρογουὲν ἔτεινον τὰς ἐκ κέρατος ταμβάκοθῆκας τῶν τοῖς φίλοις αὐτῶν τοῦ Τρεδιόν, Αἱ κόραι τοῦ Σουλινὰκ αἱ πεφημισμέναι.